

Proloog

‘Het is wel een beetje raar, dat hij zo specifiek om een jong meisje vraagt. Ik vind het maar eng.’ Jessica schudt met haar hoofd. ‘En dat niemand het mag weten is nog veel erger. Als je moeder erachter komt...’ Ze maakt een snijdende beweging met haar vinger langs haar keel en laat daarna haar hoofd hangen met haar tong een beetje naar buiten.

‘Dan moet ik maar heel goed opletten dat ze er niet achter komt he? Relax Jess, het is maar een vakantiebaantje. Een paar weken en dan ben ik tweeduizend euro rijker, weet je wel hoeveel biertjes ik moet tappen om dat in een café te verdienen?’ Juist van haar had ik iets meer steun verwacht. Ze weet hoe het voor mij moet zijn om een rumoerig café te staan waar mensen om aandacht staan te schreeuwen en om elkaar drommen om een bestelling te doen, waarna ze het waarschijnlijk drie keer moeten herhalen omdat ik ze door de drukte niet versta. Het maakt niet uit hoe raar haar ideeën zijn, ik sta altijd achter haar, maar aan het schudden van haar hoofd te zien is dat niet wederzijds.

‘Ik weet dat je het niet wil weten Iris, maar je bent al in het nadeel. Als iemand je van achteren besluipt hoor je hem niet eens aankomen.’ Ik kan niet geloven dat ze dat echt zegt. We zijn al zo lang vriendinnen, en dit is voor het eerst dat Jessica mijn handicap tegen me gebruikt.

‘Jij bent gezond, en als iemand jou op zijn tenen besluipt hoor je hem ook niet. Dus gebruik mijn slechthorendheid nu niet als uitvlucht om die baan niet aan te nemen.’ Ze kijkt me schuld bewust aan en slaat haar arm om me heen.

‘Het spijt me. Dat had ik niet moeten zeggen. Natuurlijk heb je gelijk. Maar ik vind het gewoon raar, oké? Ik maak me zorgen dat het een of ander freaky iets is en jij er met open ogen intrapt.’ Wat ze ook verder ervan gaat vinden, ik ben niet van plan om deze kans te laten lopen omdat zij zich een beetje zorgen maakt. Ze is gewoon jaloers dat zij niet is uitgenodigd want zij had ook een bericht gestuurd maar nooit een reactie gekregen. Als ze een uur later weggaat, heeft ze beloofd om niets tegen mijn moeder te zeggen, en heb ik beloofd dat ik haar op de hoogte hou en ermee kap als ik het niet vertrouw. Als er iemand is waarvan ik zeker weet dat ze mijn moeder belt is zij het wel. Ik ben al slechthorend sinds mijn geboorte. Ik weet niet beter. Jessica ook niet, want we hebben elkaar leren kennen op de kleuterschool. Ze nam het altijd voor me op als iemand me pestte, en dat is eigenlijk altijd zo gebleven. Ik hoef nergens bang voor te zijn, want als iemand qua bezorgdheid niet onderdoet voor mijn moeder, is het Jessica wel.

En ik moet haar gelijk geven.

Het is ook wel een beetje vreemd, de manier hoe het gaat. Een advertentie op facebook, over een man die op zoek is naar een jong meisje, als hulp in de huishouding voor hem en zijn zoon. De reacties onder de oproep zijn bijna allemaal negatief: Waarom het een jong meisje moet zijn, en sommige mensen maken de man gewoon uit voor viespeuk. Hij reageert op geen enkele belediging, maar wel op mijn bericht dat ik graag wil komen solliciteren.

Het kennismakingsgesprek dat op het bericht volgde ging zo vreselijk, dat ik even dacht dat ik de baan wel op mijn buik kon schrijven. De zoon wilde niet eens zijn kamer uitkomen. Hoe hard Max, -degene met wie ik het gesprek had- ook riep, de deur bleef dicht. Zelfs toen hij met zijn rug naar me toe stond waardoor ik zijn gezicht niet kon zien hoorde ik dat hij kwaad was.

‘Je kunt je niet blijven verstoppen Chris. Ze komt hier werken, en straks is ze hier elke dag in huis. Als jij al die tijd op je kamer wil blijven moet je het zelf weten, maar ze gaat níet weg.’ Max leek geen indruk te maken, want de deur bleef gesloten. ‘Als je straks elke dag hier in huis bent, dan draait hij wel bij.’ Zei hij tegen me. ‘Chris is altijd zo als het om vreemden gaat. Hij komt niet buiten en hij ziet dus ook weinig nieuwe mensen.’

Hij haalde zijn schouders op, gewend aan het gedrag van zijn zoon, en ging verder met de rondleiding door het huis alsof er niets aan de hand was. ‘Wat je ook doet, het is absoluut verboden om Chris te storen. Je mag niet aan zijn spullen komen, en ook niet op zijn kamer. Verder mag alles, maar ik wil je niet in de buurt van zijn kamer zien.’ Het leek wel of die woorden hem zenuwachtig maakten, want hij keek me langer dan nodig aan in afwachting van mijn reactie. Ik knikte gewoon en ging akkoord.

Dat het een beetje vreemd zou worden had ik al verwacht na het lezen van de advertentie, en dan vooral de laatste zin na ‘*Schoonmaken en alle voorkomende werkzaamheden.*’

De kleine lettertjes waren wat in eerste instantie mijn aandacht trok.

“Als het na een proefperiode van één maand voor een van ons beiden niet werkt dan krijg je tweeduizend euro en gaan we als vrienden uit elkaar.” Het is voor iedereen veel geld, maar voor een meisje van achttien op zoek naar een vakantiebaantje is het geen bedrag waar je makkelijk nee tegen zegt omdat het misschien een beetje ‘raar’ is. Hij had er geen moeite mee dat hij af en toe zijn woorden zou moeten herhalen omdat ik hem niet goed kon horen, of omdat hij me niet aankeek als hij tegen me praatte, en ik was blij dat ik niet in een rumoerig café biertjes hoefde te tappen in mijn vakantie voor een fractie van het bedrag dat ik hiermee zou verdienen. *Win-Win* voor ons allebei als je het mij vraagt. We namen de werkzaamheden door, waaronder dat ik het gras zou maaien als dat nodig was, zou poetsen en zou zorgen dat

het huis netjes en schoon was. Gewoon, hulp in de huishouding-zaken.

‘Wat denk je ervan?’ vroeg hij, toen we even later aan de keukentafel zaten. ‘Zullen we het proberen?’ Ik knikte. Ik had allang besloten dat een rare tiener geen reden was om nee te zeggen tegen zoveel geld. Maar wat ik er nu van wist was er helemaal niets aan de hand en was het precies wat het leek te zijn. Een vader en zoon, die een hulp in de huishouding nodig hadden, en die daar belachelijk veel geld voor over hadden. Max stak zijn hand naar me uit, en op het moment dat zijn vingers de mijne raakten vonkte het. Alsof je een autodeur vastpakt terwijl je statisch geladen bent. Het knetterde, mijn hoorapparaat ging zo vreselijk te piepen dat ik mijn handen voor mijn oren sloeg.

‘Sorry,’ brulde ik over het geluid dat alleen ik kon horen heen ‘Storing, daar heb ik vaker last van.’ Max knikte begrijpend, ook al was hij niet slechthorend en wist hij ook vast niet hoe zo’n snijdend geluid dat door je hersens galmt voelt. Ik zette het apparaatje uit en daarna weer aan en slaakte een zucht van verlichting toen het daarna zweeg.

‘Dus, dan zien wij elkaar volgende week?’ Ik stak nogmaals mijn hand uit en Max knikte.

‘Tot dan.’ Dit keer vonkte en knetterde er helemaal niets.

Hoewel het helemaal niet koud was, gleden er toch rillingen over mijn rug toen ik op de oprit een appje stuurde naar Jessica dat ik de baan had gekregen. Alsof iemand me stond te begluren, maar er was niemand te zien.

Hoofdstuk 1

Vandaag is mijn eerste dag..

Ik steek mijn vinger uit naar de bel.

Het duurt zó lang voor er iemand reageert dat ik denk dat ze het niet gehoord hebben. Ik druk nog eens, en hou mijn vinger iets langer dan nodig op de bel. Weer komt er geen enkele reactie. Ik ben precies op tijd, misschien zelfs een beetje te vroeg, dus daar kan het niet aan liggen. Een beetje geërgerd om het oponthoud zoek ik in mijn tas naar mijn telefoon zodat ik Max kan appen dat ik voor de deur sta. Het duurt een minuut voor ik het doorheb. Júist vandaag, het eerste moment in een half jaar tijd dat ik hem nodig heb, zit die dus niet in mijn tas.

Twijfelend kijk ik om me heen. Het is een vrijstaand huis, met ramen aan alle kanten, dus als er iemand op de benedenverdieping is, zou het me moeten lukken om aandacht te trekken. Tenzij iedereen nog in bed ligt, maar dat lijkt me sterk om twaalf uur s 'middags. Voorzichtig loop ik om het huis heen, want mijn eerste keer 'aanvaring met een waakhond' mag van mij nog wel een tijdje op zich laten wachten. Het eerste raam is het keukenraam, en zo te zien is er nog niemand in de keuken geweest vandaag. Niet eens een ontbijtbordje. Via het tweede raam kijk ik een deel van een werkkamer in, gevuld met boeken, een bureau met stoel, en een lamp. Ook hier is niemand te bekennen. Het derde raam is naast een grote deur, maar beiden zijn voorzien van lange gesloten gordijnen, dus daar zie ik ook niets.

Inmiddels ben ik bijna helemaal om het huis heen, en bij het laatste raam aangekomen. Ook hier zijn de gordijnen gesloten, en als ik me goed herinner, moet dit Chris' kamer zijn. Degene die niet naar buiten wilde komen. Nou, misschien wil hij dan niet naar buiten, maar ik wil wel naar binnen. Dus doe ik het enige logische: ik til mijn hand op, maak er een vuist van en bons een paar keer hard op het raam, terwijl ik met gesloten ogen bid dat ze me niet meteen eruit gooien omdat ik Chris een hartstilstand heb bezorgd. Op het moment dat ik besluit dat ik maar beter naar huis kan gaan, zie ik een hoekje van het gordijn bewegen. Zo miniem dat ik het bijna had gemist.

'Ik heb aangebeld, maar niemand doet de deur open. Het is koud, dus als je me binnen zou kunnen laten, dan zou ik erg blij zijn.' Max heeft me niet verteld wat precies het probleem is met zijn zoon, en om eerlijk te zijn kon me dat ook niet veel schelen met 2000 euro in het vooruitzicht. De kans dat iemand die nooit buiten komt een seriemoordenaar is, is niet zo heel groot, dus zo erg kan het nooit zijn. Er komt geen reactie. Ik klop nog een keer, en als er dan

nog geen reactie komt heb ik er genoeg van. Dan maar niet. Een van de belangrijkste vereisten om ergens te kunnen werken is toch wel dat ik naar binnen kan. Ik zoek nog eens vergeefs naar mijn telefoon maar ik weet bijna zeker dat die nog naast mijn bed ligt. Met de fietssleutel al in mijn hand stap ik van het grasveld op de stoep, klaar om op mijn fiets te stappen, als ik het zie.

De voordeur.

Die staat nauwelijks zichtbaar op een kiertje. Iets dat zeker weten niet het geval was toen ik net op die bel stond te duwen. Ik loop behoedzaam eropaf en duw met mijn voet tegen de deur. Hij zwaait naar binnen open. Het is schemerig, net als toen ik hier was voor mijn kennismaking, en er lijkt nergens iets te bewegen.

‘Meneer Vosselaer?’ probeer ik, maar niemand reageert. ‘Max? Ik ben er. Hallo?’

Het enige geluid dat ik hoor is afkomstig van de straat. Als er binnen al iets te horen is, is het te zacht om door mijn hoorapparaat opgepikt te worden. De deur van Chris is nog steeds gesloten, hoewel hij de enige is die voordeur open kan hebben gedaan. Ik besluit dat er niets anders op zit dan het maar op me af te laten komen. Ik sluit de deur achter me, hang mijn jas aan de kapstok en loop vastbesloten de kamer door. Eerst eens die gordijnen open, en alle ramen op een kier zodat het hier kan luchten. Het ruikt bedompt. Alsof de deur alleen maar open gaat als het echt nodig is. Dan loop ik naar de gesloten slaapkamerdeur.

‘Chris? Ik ben het, Iris. Ik was hier laatst al met Max, en ik kom hier werken. Ik heb alle ramen opengezet voor een beetje frisse lucht, dus je hoeft niet te schrikken als je iets hoort.’ Zoals ik al wel verwacht had komt ook daar geen reactie op. Als het de hele maand op deze manier gaat, is dat geld makkelijk verdiend.

Nu er eindelijk wat licht in huis is, valt de dikke stoflaag me op die me vorige keer helemaal is ontgaan. Hier moet al zeker een jaar niet meer gepeutst zijn. Als het niet langer is.

Tien minuten later heb ik de benodigdheden voor een sopje en sta ik enthousiast de kussens van de bank uit te kloppen en de boekenplanken en tafeltjes af te soppen. Ik moet drie keer schoon water halen voor het ergens op begint te lijken. Het is te merken dat hier alleen mannen wonen, want zo smerig zou het in een huishouden met een vrouw nooit worden. Op een bijzettafeltje staat een bloempot met iets dat misschien ooit een plant is geweest, maar nu niet meer dan een droge stengel met een spinnenweb eraan. Die gaat er dus mooi uit. Op het moment dat ik met de overblijfselen van de plant naar de compostbak naast het huis loop valt me iets op dat net nog niet was: het raam waar ik net op klopte staat op een kier. Ik grijns in mezelf. Hij mag me dan niet willen zien, hij werkt tenminste een beetje mee. Het is een begin. ‘Het spijt me vreselijk.’ Max gaat overdreven diep door het stof als hij thuiskomt en hoort hoe

mijn eerste dag verlopen is. ‘Ik moest met spoed naar Almere, en ik dacht dat de sleutel onder de deurmat wel genoeg zou zijn. Dat had natuurlijk beter gewerkt als jij je telefoon bij je had gehad en mijn bericht had gelezen.’ Ik wuif zijn verontschuldigen weg.

‘Het is toch allemaal goed gekomen? Het is echt geen probleem.’

‘Het is maar goed dat de achterdeur open was, want anders was je helemaal voor niets gekomen,’ Ik wil hem net corrigeren, zeggen dat Chris de deur open heeft gedaan, als hij met zijn kin naar het keukenkastje knikt en de tasjes van de Chinees die hij bij zich had begint uit te pakken. Eigenlijk is dat een heel onbeschoft gebaar, maar op een of andere rare manier gehoorzaam ik, en haal ik twee borden uit het kastje tevoorschijn die ik voor hem neerzet. Hij kijkt me vragend aan, van de borden naar mijn gezicht en herpakt zich dan.

‘Eet je mee?’ zijn toon is vragend. ‘Er is meer dan genoeg.’

Ik schud mijn hoofd en pak mijn handtas van de keukenstoel.

‘Ik heb een afspraak vanavond, maar toch bedankt voor het aanbod.’ Ik twijfel even of ik het wel kan vragen, maar de nieuwsgierigheid wint het uiteindelijk van het fatsoen.

‘Ik weet niet of ik het mag vragen, maar wat is er aan de hand met Chris?’ Ondanks dat hij met zijn rug naar me toe staat zie ik zijn spieren verstrakken. Hij gaat door met het volscheppen van een van de borden.

‘Het is beter als je daar zelf achter komt. Misschien kun je het hem zelf vragen.’ Het is een stuk makkelijker om Chris te vragen wat er aan de hand is, als hij zijn kamer uit zou komen, maar ik slik de woorden in voor ze mijn baan de eerste dag al verpesten.

‘Ik moet nu gaan. Tot morgen.’ Er komt geen antwoord, tenzij hij die grom bedoelde als een afscheidsgroet. Misschien denkt hij dat ik hem niet hoorde, maar het is verbazingwekkend hoe goed zo’n hoorapparaat werkt voor dit soort geluiden.

Ik schrob een week lang alle vloeren, lap ramen, en stof elk plankje en oppervlak af op allebei de verdiepingen. Ik maak alles schoon behalve de kamer van Chris. Die deur blijft hermetisch afgesloten. Na die week weet ik echt niet meer wat ik nog meer kan doen.. In plaats van uitleg wuift Max elke avond de vraag wat hij wil dat ik doe weg, en zegt dat ik wel iets te doen kan vinden in de rest van het huis. Ik ben een huishoudster. En een poetsvrouw. En een oppas. Alle drie ineens, al valt dat laatste wel mee omdat ik hem nooit zie. Zijn aanwezigheid is voelbaar, maar hij houdt zich zo rustig dat ik net zo goed alleen zou kunnen zijn. Ik hoor of zie hem nooit. Max komt elke avond naar huis, en neemt altijd eten mee. Hij vraagt elke avond of ik blijf eten, en ik zeg elke avond dat ik andere plannen heb. Ik weet niet wat het is, de onplezierige *vibe* die om Max heen hangt, of omdat ik het graag professioneel wil houden, maar het is wel heel makkelijk geld verdienen op deze manier. Als

ik dat tegen Max zegt haalt hij zijn schouders op.

‘Hij kan niet een maand lang hele dagen op zijn kamer blijven zitten. Hij zal er een keer uit moeten komen terwijl jij hier bent.’ Ik geloof niet dat ik dit ooit ga begrijpen. Hoe kan een vader zo vreemd doen over zijn eigen zoon?

Als ik op de negende dag naar binnen kom vanuit de tuin blijft mijn hart bijna stilstaan van schrik als ik iets zie bewegen uit mijn ooghoeken. Er staat iemand in de hal. Een slungelig, slank figuur en het lijkt wel of hij een masker draagt. Het doet me denken aan het masker uit *The Phantom of the opera*, omdat het de helft van zijn gezicht bedekt. Ik moet een paar keer diep ademhalen, om niet te laten merken hoe geschrokken ik ben. Ondanks dat ik wist dat het een keer zou gebeuren had ik niet nagedacht over hoe ik dan zou reageren. Het lijkt me het beste om er geen al te groot drama van te maken.

‘Hey, Chris. Ben je daar eindelijk? Ik dacht al dat ik je nooit zou zien. Ik ben Iris. Je hebt me al de hele week gehoord, het is fijn om je te leren kennen.’ Voorzichtig, en tergend langzaam om hem niet aan het schrikken te maken draai ik me om. ‘Heb je misschien zin om aan tafel te komen zitten en iets te drinken zodat we kennis kunnen maken?’ Voor ik ver genoeg gedraaid ben om iets te zien, is hij al verdwenen. Zijn kamer in gevlucht waarschijnlijk, om zich weer op te sluiten tot Max thuiskomt.

Ik slaak een diepe zucht. Misschien een andere keer. Die avond, als Max thuiskomt met een tasje van een Thais restaurant, vraagt hij zoals elke avond of ik mee eet. Hij kijkt verrast als ik ja zeg.

‘Chris wil niet aan tafel eten, dus ik breng hem straks wel iets op zijn kamer.’ Hij kijkt me zo lang aan dat het ongemakkelijk begint te voelen, maar op een gegeven moment slaat hij zijn ogen neer en gaat verder met het uitpakken van de bakjes.

Als we even later met volle borden aan tafel zitten, zegt hij helemaal niets, alsof hij wacht tot ik iets ga vertellen. Ik weet niet wat het is met deze man, maar zijn aanwezigheid bezorgd me elke keer weer rillingen. En dan niet op een positieve manier. De enige reden dat ik wil blijven, is om iets meer over Chris te weten te komen.

‘Het is hier erg opgeknapt,’ zegt hij kauwend. ‘Ik wilde er al eerder iets over zeggen maar ik vergat het steeds. Het ruikt weer lekker en overdag is het een stuk lichter in huis. Het voelt nu weer als een huis als ik hier naar binnen kom. Het is Chris ook opgevallen.’ Ik slik een keer voor ik het durf te vragen.

‘Ik weet dat je er liever geen antwoord op wil geven, maar ik ben hele dagen met hem in een huis terwijl jij er niet bent. Wat is er aan de hand met Chris, waarom komt hij niet van zijn kamer als ik hier ben? Is hij gevaarlijk?’ Max kijkt me indringend aan. Hij lijkt diep na te

denken want er verschijnen diepe groeven in zijn voorhoofd. Als hij zijn hoofd dichterbij buigt over de tafel heen gaat mijn hart sneller kloppen. Een seconde lang lijkt het alsof hij me gaat kussen, in mijn nek, net onder mijn oor, maar dan hoor ik zijn diepe stem, net voor ik mijn hoofd met een blik van afgrijzen weg wilde trekken.

‘Zijn moeder is omgekomen tijdens een brand, boven in de slaapkamer. In slaap gevallen met een sigaret in haar handen. Hij probeerde haar bewusteloze lichaam uit bed te slepen en in veiligheid te brengen.’ Er schieten tranen in mijn ogen en ik kan nog net de neiging bedwingen om mijn handen voor mijn mond te slaan. Zijn blik wordt donker.

‘Toen de brandweer eindelijk bij ze kon komen was mijn vrouw al overleden, en Chris had derdegraads brandwonden.’ Hij trekt zich een beetje terug. ‘En hoewel het al lang geleden is, wil hij niet meer dat mensen hem zien. Ik gaf hem thuisonderwijs, want naar school wilde hij allang niet meer. Ik moest weer gaan werken en nam mensen in dienst die bij hem konden blijven en voor hem konden zorgen. Hij was het daar niet mee eens.’ Hij kijkt naar mij.

‘Ik vrees dat jij de eerste bent die gebleven is. Er waren er zoveel. De een na de ander vertrok omdat ze hem niet met hem om konden gaan, en omdat hij ze het leven zo zuur maakte dat ze gillend vertrokken.’ Het ligt op het puntje van mijn tong om te vragen wat hij dan deed dat zo erg kon zijn dat hij mensen ermee wegjoeg, maar ik geloof niet dat Max nog meer gaat vertellen.

Mijn hart breekt als ik me probeer voor te stellen hoe eenzaam hij geweest moet zijn. Dit is toch geen leven? Alleen in huis met zijn vader, geen buitenlucht, geen vrienden, geen sociaal leven. En nog vreemder is het dat hij het heeft over dezelfde persoon die mij al dagenlang negeert. Als hij mij ook weg wil jagen, doet hij niet echt goed zijn best.

‘Vandaag zag ik hem ineens in de gang staan. Ik denk dat hij van me schrok, want hij was zo snel weer weg.’ Max kijkt me aan, zijn blik vol verbazing, alsof hij maar moeilijk kan geloven dat Chris echt naar buiten is gekomen terwijl ik hier was. Het lijkt alsof hij iets wil zeggen maar hij bedenkt zich dan en stopt nog een grote hap in zijn mond. Hij kauwt als een bezetene.

‘Heb je wel eens geprobeerd...’ Max steekt zijn vinger in de lucht om me het zwijgen op te leggen tot hij zijn mond leeg heeft. Hij slikt.

‘Om hulp te zoeken? Ja natuurlijk. Hij heeft psychiaters versleten, en de ene na de andere therapie gevolgd. Het enige dat gebeurde was dat hij in een dieper dal terecht kwam na elke keer dat hij over straat moest en mensen hem nakeken en nawezen. Ik heb het opgegeven. Als hij gelukkig is op deze manier, dan doe ik het op deze manier.’ Hij gaat steeds harder praten.

‘Of je moet ook zo iemand zijn die instanties gaat inschakelen omdat ze denkt dat dat het

beste is voor mij. Dat doe je niet hé, Iris?’ De laatste woorden spreekt hij op een dreigende toon uit, en ik heb meteen spijt dat ik in ben gegaan op zijn aanbod om mee te eten. Ik kan hem niet kwalijk nemen dat hij zijn zoon wil beschermen, maar hij is wel een beetje te fanatiek als je het mij vraagt. En als ik al hulp zou inschakelen, dan zou ik dat zeker niet voor hem doen. Het lijkt me dat zijn zoon meer hulp nodig heeft.

Snel schuif ik het bord aan de kant en mijn stoel naar achteren.

‘Natuurlijk niet. Hoe jullie je leven leven is niet mijn zaak. Ik ben alleen maar hier om mijn werk te doen en verder bemoei ik me nergens mee. Als er iemand is die weet hoe het is om een buitenstaander te zijn, om anders dan anderen te zijn ben ik het wel. Ook al zie je het aan mij alleen als je met je me praat of naast me staat, ik begrijp heel goed hoe het is om anders te zijn dan anderen.’ Als een van je zintuigen niet goed werkt nemen anderen het over. Jessica grapt er wel eens over, maar het is echt waar. Je lichaam en onderbewustzijn proberen op verschillende manieren dat verlies op te vangen. Ik kan zelfs iemands gemoedstoestand voelen zonder hem aan te kijken. En die van Max is niet al te goed op dit moment.

Voor Max me kan tegenhouden loop ik naar de kapstok en graai mijn jas eraf.

‘Ik bedenk me net dat mijn moeder op me wacht en de winkel om negen uur dicht is. Ik moet nog boodschappen met haar doen. Tot morgen.’ Hij zegt niets, en buiten slaak ik een zucht van opluchting als ik de deur achter me dicht heb getrokken. Wanneer ik bij mijn fiets kom kijk ik nog een keer naar het huis achter me. Het is donker. Té donker. Er brandt licht in de woonkamer en in de keuken, maar de kamer van Chris is pikdonker. Het is acht uur savonds. Niet echt een tijd dat een jongen van zijn leeftijd al ligt te slapen. Zelfs niet in dit vreemde huishouden. Ik staar nog minstens een minuut naar het raam maar er verandert niets, tot Max achter het keukenraam verschijnt. Oh ja. Ik moest zogenaamd met spoed naar mijn moeder. Ik steek aarzelend mijn hand naar hem op en rij dan de straat uit.

Hoofdstuk 2

Vanaf dat moment hou ik elke dag het raam van Chris in de gaten. En het maakt niet uit wanneer ik kijk, het is altijd hetzelfde. Nooit verlicht, de dunne gordijnen altijd dicht. Nooit beweging. Als ik hem niet met mijn eigen ogen had zien staan, had ik gedacht dat Max alleen woonde. Pas op de vijftiende dag vang ik opnieuw een teken van leven van Chris op. Hij staat weer op dezelfde plek in de hal, en weer krijg ik hartkloppingen van zijn aanwezigheid. Hij beweegt niet, en staat daar alleen maar. Omdat zijn vader niet meer over hem wil praten, weet ik nog steeds niet veel meer dan dat hij verbrand is maar niet hoe lang dat geleden is.

Ik durf me niet om te draaien zodat ik hem goed kan bekijken, maar wat ik vanuit mijn ooghoeken kan zien, lijkt hij meer op een volwassen man dan op een klein kind. Ik besluit om gewoon terug naar de keuken te lopen en het bord dat Max gisteren gebruikt heeft af te wassen. Ik voel hoe Chris naar me kijkt, en elke beweging die ik maak in de gaten houdt. De haartjes op mijn armen, in mijn nek en eigenlijk over mijn hele lichaam staan recht overeind, maar ik dwing mezelf om niet achter me te kijken. Als ik mijn handen afdroog aan de theedoek en me dan eindelijk omdraai, is hij net als de vorige keer verdwenen. Maar dit keer ligt er iets op de trap.

Nadat ik me ervan verzeker dat hij echt weg is en ik hem niet laat schrikken, loop ik er nieuwsgierig heen. Het is een bloem. Een roos om precies te zijn. Zo te zien afkomstig van de rozenstruik die langs Chris' slaapkamerraam bloeit.

Ik snuif de heerlijke geur genietend op.

'Dank je wel, Chris,' roep ik naar de gesloten deur. Er komt geen antwoord. Ik weet ook niet waarom ik dat verwacht had. Ik vertel Max niets over het onverwachte cadeautje, maar stop de bloem voor ik naar huis ga in mijn tas om thuis in een vaas te zetten. Ik kijk er regelmatig naar, trots dat het me gelukt is om in elk geval iets van een reactie uit Chris te krijgen, die toch eigenlijk gewoon een kluizenaar is. Ondanks de waarschuwingen van Max maak ik het tot mijn persoonlijke missie om Chris naar buiten te krijgen. Om contact met hem te maken. Hij heeft die eerste stap gezet, dan is hij vast ook bereid een tweede te zetten.

De volgende vijf dagen vang ik elke dag wel een keer een glimp van Chris op bij de trap. Als ik van boven kom met de stofzuiger, en als ik met een vuilniszak naar buiten loop. Het is steeds maar een flits, net genoeg om me te realiseren dat ik iets gezien heb, maar niet genoeg om hem fatsoenlijk in me op te nemen. Hij draagt altijd dezelfde trui, altijd dezelfde broek, en

altijd hetzelfde masker. En elke keer loopt hetzelfde af: Als ik me omdraai om eens góed naar hem te kijken, is hij al weggerend. Het lijkt wel alsof hij altijd klaar staat om te vluchten, terwijl ik hem helemaal geen kwaad wil doen.

Inmiddels is Jessica ook genoeg gerustgesteld. Waar ik eerst elke dag minimaal een uur met haar appte om haar gerust te stellen, vroeg ze er nu niet eens meer naar of het wel allemaal klopte. Het had het ideale zomerbaantje kunnen zijn, als Chris maar gewoon eens bleef staan om een gesprekje met me te voeren, en als Max me gewoon met rust zou laten in plaats van elke keer zo vreemd naar me te kijken als hij binnenkwam. Elke keer als hij vraagt hoe mijn dag was, haal ik mijn schouders op en som ik op wat ik die dag gepoetst heb. De momentjes tussen Chris en mij hou ik voor mezelf.

Op de twintigste dag ligt er ineens een briefje op de trap als ik binnenkom. Ik zie het meteen, het steekt wit af tegen de glanzend gepolijste traptreden.

Ik pak het nieuwsgierig op en vouw het open. Het zijn bibberige letters. Hij heeft geen vaste hand. Het is ook maar één woord. *HELP*.

In hoofdletters.

Had ik me in mijn hoofd gehaald dat hij blij was met mijn aanwezigheid, of dat hij het in elk geval accepteerde? Dat had ik dan mooi mis. Hij speelt een of ander raar spelletje. Misschien is dit wel het begin van wat Max bedoelde met het wegpesten van de vorige huishoudsters. Nou, niet bij mij.

Resoluut loop ik naar zijn kamer en ik klop op de deur die ik sinds ik hier werk nog nooit open heb zien gaan. Ook nu blijft de deur gesloten. Ik klop iets harder, maar nog steeds geen enkele reactie.

‘Chris, ik heb je briefje gevonden, en ik wil heel graag weten wat hier de bedoeling van is.’ Het blijft doodstil. ‘Ik ben niet van plan om weg te gaan, dus je moet er maar gewoon aan wennen. Je mag van mij op je kamer blijven hoor, maar ik ga nergens heen.’ Met mijn hand op de klink verzamel ik al mijn moed. En net als ik hem naar beneden wil duwen, voel ik een hand op mijn schouder en voelt het alsof mijn hoorapparaat op hol slaat. Alsof er een vacuum in mijn hoofd ontstaat en voor heel even hoor ik helemaal niets meer, alleen complete stilte. Verschrikt draai ik me om en voor het eerst deze maand kijk ik hem recht aan. Hij moet het zijn, want hij draagt een wit masker over de helft van zijn gezicht. Precies zoals ik al dacht, het masker uit *The phantom*. Achter het masker zie ik twee felblauwe ogen, die helemaal niet lijken op de donkerbruine ogen van Max. Misschien heeft hij de ogen van zijn moeder. Ik adem hoorbaar uit en leg mijn hand op mijn borstkas, waar mijn hart wild tekeergaat.

Langzaam komt mijn gehoor weer op gang en hoor ik geluiden vanaf de straat die maar

langzaam doordringen.

‘Je hebt me laten schrikken joh,’ weet ik uit te brengen. ‘Dat je ineens hier zo in de gang staat, bedoel ik. Ik dacht dat je nog op je kamer was.’ Dat hij niets terugzegt maakt me een beetje zenuwachtig en ik ga lacherig verder. ‘Het is fijn om je weer te zien. Maar serieus, waarom dat briefje?’ Nog steeds zegt hij niets, maar steekt hij zijn hand uit naar mijn gezicht. De helft van zijn gezicht die ik kan zien is bleek, bijna doorschijnend, en de hand waarmee hij mijn wang wil aanraken ziet er precies hetzelfde uit. Geen spoor van een brandwond te bekennen. Uit het verhaal van Max had ik opgemaakt dat hij heel erg verbrand was, maar misschien was het wel alleen zijn gezicht. Hij zet een stap naar voren, en misschien zou ik me bedreigd moeten voelen omdat hij zo dicht op me staat, maar het tegendeel is het geval.

Zijn nabijheid maakt me rustig. Ik heb me nog nooit zo kalm gevoeld in dit huis. Ik wacht nog steeds tot hij me aanraakt, maar dan trekt hij zijn hand zonder iets te zeggen terug. Dit moet haast wel het vreemdste moment in mijn hele leven zijn, dat ik hier bijna neus aan neus sta met een gemaskerde jongen waarmee ik al een maand in één huis ben en die ik nu voor het eerst zie. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is. De tijd lijkt ineens stil te staan. De blauwe ogen hypnotiseren me. De volle rode lippen die steeds dichterbij komen laten mijn hart op hol slaan en maken dat ik mijn ogen sluit en helemaal niet meer nadenk. Het voelt alsof er een veer langs mijn lippen strijkt. Zo zacht dat ik me afvraag of ik het wel echt voelde. Er waait een windvlaag door mijn haar. Als ik mijn ogen opendoe, is hij hem alwéér gesmeerd. En goed ook, want ik heb niet eens gemerkt dat hij zijn slaapkamer in gevlucht is terwijl hij toch langs me moet zijn gekomen. Ik raak mijn lippen nog eens aan met mijn vingers en vraag me af hoe het kan dat mijn buik na deze ervaring vreemde rondjes draait. En niet omdat ik misselijk ben. Integendeel. Ik denk de hele dag aan Chris en hoe vreemd dit was, maar hij laat zich niet meer zien.

Als Max thuiskomt vraagt of er bijzonderheden waren, schud ik mijn hoofd zonder hem aan te kijken. Ook dit moment met Chris wil ik liever niet met hem delen, ook al brandt het op mijn lippen om te zeggen dat ik écht contact met hem heb gehad, al is het maar kort. Hij knikt zoals elke avond, en zwaait ongeïnteresseerd naar me.

‘Tot morgen.’ Toch voel ik zijn blik in mijn rug als ik de oprit af loop en op mijn fiets stap. Hij doet misschien zijn best om ongeïnteresseerd te lijken, maar hij houdt hij me ontzettend in de gaten.

Die avond in bed lig ik naar het briefje te staren.

HELP.

Waar heeft hij in godsnaam hulp bij nodig? En dat is ook zoiets, waar zou ik hem mee kunnen

helpen? Hij zal duidelijker moeten zijn als hij echt wil dat ik hem help.

Jess, ben je er? Zo gauw ik het bericht verzonden heb, heb ik er al spijt van. En als ze een paar seconden later antwoord geeft, heb ik al besloten dat ik haar niet om advies kan vragen. Ze zou, overbezorgd als ze is waarschijnlijk mijn moeder erbij halen en me dan samen dwingen om ermee op te houden, terwijl ik juist steeds meer wil weten en na die zoen helemaal niet meer kan stoppen met aan hem denken. Wilde gewoon even vragen hoe het met je gaat, typ ik dan maar. We appen een tijdje met elkaar over koetjes en kalfjes en dan wil ze gaan slapen. We hebben niet allemaal het geluk de ideale baan te hebben met de ideale werktijden, ik moet gewoon om zeven uur op. Ze sluit af met een knipogende smiley en dan gaat ze offline.

Ik draai me nog een paar keer om in mijn bed en val uiteindelijk met een onrustig gevoel in slaap.

Het verhaal wordt steeds vreemder, want in de dagen die erop volgen zie ik hem weer nergens. Er liggen geen bloemen of briefjes meer op de trap, en ook Max zwijgt in alle toonaarden. Behalve een 'Hallo' en 'Tot ziens' kan er geen vriendelijk woord vanaf. Op de dikke lagen stof die elk oppervlak in het huis bedekken na is er niet veel te doen en dus verzin ik wanneer ik klaar ben de vreemdste klusjes om maar bezig te blijven. Ik zet zelfs de boeken in de boekenkast op alfabet en ruim de zolder op.

Hoofdstuk 3

De tijd gaat zo snel voorbij dat mijn proefmaand al bijna voorbij is voor ik het in de gaten heb.

Vandaag is de eerste maand en dus de proefperiode om, en hoor ik van Max of ik mag blijven. Het geheimzinnige gedoe rondom Chris werkt op mijn zenuwen, en Max zelf ook een beetje. Ook al zie ik hem elke dag maar een paar minuten, de manier waarop hij naar me kijkt als hij denkt dat ik het niet zie, bevalt me voor geen meter. Hij zou mijn vader kunnen zijn, en zelfs als dat niet het geval was, vind ik hem een griezelige man. Als hij me vraagt om te blijven, weet ik eigenlijk niet of ik wel 'Ja' ga zeggen. Tweeduizend euro is ook al heel veel.

Ik kijk naar de grote staande klok. Nog zeker vijf uur voor hij thuiskomt. Meer dan genoeg tijd om de kasten nog eens goed onder handen te nemen zodat het in elk geval écht schoon is, mochten we vanavond besluiten dat ik toch niet hier blijf. In de voorraadkast, waar niets van voorraad in te vinden is omdat Max elke dag eten meeneemt, heb ik een plumeau zien liggen. Die komt mooi van pas om de bovenkant van de woonkamerkasten af te stoffen. Bij gebrek aan een keukentrapje schuif ik een stoel naar de kast en veeg de plumeau van links naar rechts over de kast. Het stof dat opvliegt kriebelt in mijn neus. En dan raakt de plumeau iets. Het staat zo ver naar achteren op de kast dat ik er bijna niet bij kan. Ik probeer het een zetje te geven, en gelukkig valt het dan met een plof op de grond. Het een doos. Het deksel schiet eraf en de inhoudt vliegt over de vloer. Er zit alleen maar oud papier in, dat eruitziet alsof het uit een krant komt. Het is geel en sommige knipsels zijn gekreukt, alsof ze heel vaak gelezen zijn, daarna verfrommeld en weer gladgestreken. De tekst die erop staat dringt maar langzaam tot me door.

Familiedrama, moeder en kind overleden is de kop van een van de nieuwsberichten. *Vader op zakenreis* staat op een ander.

Ik lees ze allemaal, tot er tranen achter mijn oogleden branden als ik aan het vreselijke drama denk dat hier heeft plaatsgevonden al die jaren geleden. Hoe erg moet het zijn om je vrouw en kind kwijt te raken, terwijl je in je eentje achterblijft met een zwaar verminkt kind dat niet buiten komt? Ik verzamel ze allemaal en stop alle knipsels terug in de doos. Ik zet hem terug op de rand van de kast. Zelfs als ik op mijn tenen sta lukt het me niet om hem terug te duwen naar de hoek waar ik hem gevonden heb. Zuchtend stap ik nog een keer op de stoel en schuif de doos uit het zicht. Het is maar beter dat Max niet weet dat ik de doos gevonden, en alles gelezen heb.

HELP ME

klinkt het ineens achter me. Hard. Ik draai me verschrikt om en verlies mijn evenwicht. In een fractie van een seconde, minder zelfs nog, staat Chris vanuit de hal ineens in de woonkamer. Voor ik met mijn ogen kan knipperen lig ik in zijn armen, en laat hij me langzaam naar de grond zakken. Ik kijk verward in de blauwe ogen met de verdrietige blik erin.

‘Je liet me schrikken,’ stamel ik. Niet in de laatste plaats omdat ik hem voor het eerst heb horen praten in die hele maand dat ik hier werk. Zijn ogen staan verdrietig. ‘*HELP ME* zegt hij nog eens. Alweer diezelfde twee woorden als op het briefje. En dan realiseer ik me pas dat zijn lippen helemaal niet bewogen.

HELPME HELPME HELPME

De woorden stuiteren door mijn hoofd, en misschien heb ik me wel heel hard gestoten of zo, maar ik hóór ze, terwijl hij ze helemaal niet zegt.

Nu ik erover nadenk, Ja, ik denk dat ik inderdaad hard gevallen ben, want mijn blik is ook een beetje troebel als ik opkijk.

Er hangt een wit waas om Chris heen, en zijn ogen staan bezorgd. Ik knipper een paar keer met mijn ogen en probeer te focussen, maar het blijft wazig. Hij ziet eruit of een bouwlamp achter hem staat. Ik voel voorzichtig aan mijn hoofd. Nee. Nergens pijn. Dat kan ook niet, want ik bèn niet gevallen.

Chris heeft me opgevangen voor ik de grond raakte. Dus er is ook geen reden om rare dingen te zien, tenzij het de adrenaline is die ervoor zorgt dat ik dit zie.

Er verschijnt een lach om zijn lippen, en het is het mooiste dat ik ooit gezien heb. Ik geloof niet in instant-liefde, liefde op het eerste gezicht of hoe je het ook wil noemen, maar dit komt aardig in de buurt. Compleet met vlinders-in-je-buik-gevoel. Mijn handen trillen, mijn hart gaat tekeer en ademhalen kost moeite door zijn prachtige verschijning. Ineens ben ik vergeten wat ik hier doe, dat ik op de grond lig, en dat hier niets van klopt, maar ik kan ik alleen maar denken aan die onbeschrijflijk zachte zoen die ik vorige keer van hem kreeg en het gevoel dat die kus losmaakte.

Ik ga rechtop zitten terwijl ik zijn blik geen moment loslaat. Het moment is intens. Ik geloof niet dat ik dat stroperige gevoel dat door mijn aderen glijdt ooit aan iemand zou kunnen uitleggen, omdat ik geen woorden weet die het gevoel recht zouden doen. Zijn mond komt dichterbij. Net als de vorige keer. Ik doe mijn ogen dicht. Net als de vorige keer. Ik voel zijn lippen over de mijne glijden, een zachte streling, net als de vorige keer.

En net als de vorige keer is hij weg als ik mijn ogen opendoe.

Hoofdstuk 4

Het opgewonden gevoel verdwijnt, en maakt plaats voor iets dat verdacht veel op boosheid lijkt. En dit keer laat ik het er niet bij zitten. Ik krabbel overeind en het kost me maar een paar stappen om bij zijn kamer te komen. Ik trek de deur met een ruk open, klaar om hem eens goed de waarheid te zeggen. Dat ik niet gediend ben van die geintjes, en dat ik ook gevoel heb. Dat hij dit niet kan blijven doen. Als mijn vinger het lichtknopje heeft gevonden en de kamer ineens fel verlicht is, snappen mijn hersenen nog niet wat mijn ogen al gezien hebben. De kamer is leeg. Er staat een strijkplank tegen een witgeverfde muur, een paar verhuisdozen, en een oud bankstel waar de veren uitsteken. Dit is een opberghok, en geen slaapkamer. Ik begrijp er helemaal niets van. Ik zet verward een stap naar achteren, over de drempel, als twee handen me van achteren bij mijn bovenarmen vastpakken. Ik slaak een geschrokken gil. ‘Chris! Idioot!’ Als ik me omdraai kijk ik in een paar bruine ogen, en zie ik een enorme fronsrimpel in het voorhoofd van Max, die net door de voordeur binnen moet zijn gekomen. ‘Ik denk dat wij even moeten praten,’ zegt hij met een gevoel van spijt in zijn stem. Hij wijst naar de keukentafel. Ik zeg niets, maar loop achter hem aan naar de keuken en neem plaats op een van de stoelen. Dit gaat vast een héél vreemd gesprek worden. Hij zet een glas water voor me neer en gaat dan tegenover me zitten. ‘Ik denk dat je waarschijnlijk niet begrijpt wat er aan de hand is.’ En dat is dan nog zacht uitgedrukt. ‘Misschien had ik het eerder moeten vertellen maar ik wilde weten hoe dit zich zou ontwikkelen.’ Max slaakt een diepe zucht. Ergens ben ik bang voor wat er gaat komen. Hij valt maar meteen met de deur in huis. ‘Er is helemaal geen Chris meer.’ Hij laat zijn hoofd in zijn handen zakken en plotseling lijkt hij wel dertig jaar ouder. ‘Hij stierf in de hal. Vlak voor de trap.’ Ik sla mijn hand voor mijn mond. Dit is onmogelijk. Ik heb hem gezien. Gesproken. En... Mijn wangen worden rood als ik eraan denk. Gezoend. Ik heb hem gezoend. Ik heb gevoelens voor hem. Je kunt geen gevoelens hebben voor iemand die er niet is. ‘Soms dacht ik dat ik hem hoorde. Voetstappen. Of er waaide een deur dicht. Maar ik zag hem nooit.’ Hij zucht nog eens. ‘Ik liet het huis opknappen, omdat ik het gevoel had dat ze nog bij me waren. Maar het was niet genoeg. Dus huurde ik een paragnost in. Het lukte die man ook niet om contact met hem te leggen, maar hij vertelde wel dat ik een grotere kans had met een jonger iemand. Iemand van Chris’ leeftijd. Een meisje dat zijn type is.’ Ik durf hem niet in de rede te vallen. Het lijkt alsof hij meer in zichzelf praat dan tegen mij.

‘Ik heb wel tien meisjes van zijn leeftijd in dienst gehad. Allemaal kwamen ze op het geld af. Allemaal klaagden ze over dichtslaan deuren, over windvlagen die door gesloten ramen waaiden, maar niemand heeft hem ooit gezien. Na een maand proeftijd ging ik elke keer op zoek naar een nieuwe. Het lukte voor het eerst bij jou. Meteen de eerste dag al merkte ik een verandering in de sfeer in het huis.’

Hij pakt mijn bovenarm beet en houdt me stevig vast. Zo stevig dat er morgen vast blauwe plekken zitten op de plaatsen waar nu zijn vingers in mijn huid duwen.

‘En nu ik weet dat jij hem kunt zien en horen, moet je hier blijven. Jij kunt mij helpen met hem te praten. Jij bent wat we missen om met elkaar te communiceren.’ Hij begint steeds harder te praten, met steeds meer vuur in zijn stem, als een pastoor tijdens de preek. Al lijkt hij nu meer op een duivel met die verwilderde blik in zijn ogen. Ik probeer geschrokken achteruit te deinzen maar hij heeft me zo stevig vast dat het niet lukt. Ineens staat daar compleet uit het niets Chris achter hem. Hij komt niet aanlopen, hij is er gewoon ineens. Net zoals hij altijd verdwijnt, verschijnt hij nu zomaar. Hij legt zijn hand op zijn vaders schouder. Zonder dat zijn lippen te bewegen kan ik de woorden horen in mijn hoofd.

Papa, dit kan niet. Je kunt haar niet dwingen om hier te blijven.

Ik herhaal de woorden mompelend. De angst die ik net voelde is verdwenen, en ik voel me alleen maar heel rustig en kalm. Het is wat de nabijheid van Chris met me doet.

‘Chris? Is hij hier? Is dit echt wat hij zegt?’ Er wellen tranen op in zijn ogen en hij kijkt wild om zich heen. Hij laat mijn armen los en ik wrijf driftig over de pijnlijke plekken.

‘Hij staat achter je, met zijn hand op je rechterschouder.’

‘Je liegt!’ Hij kijkt achter zich, om zich heen, en de teleurstelling dat hij zijn zoon niet kan zien is voelbaar.

‘Hij heeft een wit masker op, over de linkerkant van zijn gezicht.’

Op dat moment breekt Max. De tranen stromen nu over zijn wangen en hij knikt.

‘De ergste brandwonden zaten op de linkerkant van zijn gezicht. Ik heb hem laten begraven met een masker dat hij in Londen gekocht had, toen hij met zijn moeder naar een musical was geweest.’ Er verschijnt een glimlach op Chris’ gezicht.

‘Hij lacht. En hij knikt.’ Max is veranderd in een zielig hoopje mens dat snotterend met zijn hoofd in zijn handen aan tafel zit.

Je moet me laten gaan papa. Je moet ons allebei laten gaan. Jouw verdriet houdt haar hier, maar mij ook. Ik wil ook verder. Ik wil naar dat licht toe, in plaats van hier onder aan die trap in de hal te moeten blijven.

Ik herhaal de woorden weer maar Max schudt met zijn hoofd. Hij kijkt omhoog en praat in het

niets. 'Ik wil niet dat je weggaat. Ik heb je eindelijk gevonden en ik wil je niet opnieuw kwijt.' Chris staat met zijn hoofd te schudden. De witte waas die ik eerder vandaag zag lag niet aan mij, of dat ik mijn hoofd had gestoten, maar is gewoon iets dat om hem heen hangt. Nu ik van heel dichtbij kijk, zie ik dat het kleine lichtstraaltjes en puntjes zijn, die hem van binnenuit verlichten.

'Hij heeft gelijk. Hij is er helemaal klaar voor om verder te gaan,' breng ik uit. 'Je kunt hem niet zien, maar hij ziet eruit als een engel. Er komt licht uit hem.' Max huilt steeds harder en blijft om zich heen kijken in de hoop dat hij misschien een glimp van zijn zoon opvangt.

'Hij kust je wang,' ga ik verder. 'En nu wuift hij. Alsof hij afscheid neemt.' Ik verzwijg dat hij na het kussen van zijn vaders wang, naar mij toezweeft en zachtjes mijn lippen kust. Als ze de mijne raken, slaan mijn hoorapparaten weer een seconde op hol en hoor ik helemaal niets, behalve mijn bloed dat door mijn aderen raast. Het is veel te snel voorbij en terwijl Max zenuwachtig in zijn handen staat te wrijven kijkt hij me ongeduldig aan.

'Wat zegt hij? Wat doet hij?' Ik kijk naar Chris, hoe hij langzaam in de richting van de hal zweeft. Het is vreemd dat het me niet eerder is opgevallen dat zijn voeten de grond helemaal niet raken als hij beweegt. Max volgt mijn blik, wanhopig op zoek naar iets dat hij kan zien. 'Ga dan maar, jongen. En zeg je moeder dat ik haar weer zie als het mijn tijd is.' Zijn schouders hangen. Uit elke porie van zijn lichaam sijpelt tegenzin. Hij wil het niet zeggen, maar hij doet het voor zijn zoon. Omdat hij weet dat het het enige juiste is. Het enige dat hij kán doen.

Ik hou van je, Papa.

En ook van jou, Iris. Dankzij jou kan ik eindelijk verder.

Ik herhaal zijn eerste zin voor Max, maar de laatste hou ik voor me. Als Chris de plek in de hal bereikt heeft waar ik hem steeds heb gezien, en waarvan ik nu weet dat het de plek is waar hij is overleden, blijft hij staan en kijkt omhoog. Het gesnik van Max verstomt op het moment dat het lijkt alsof er een grote witte wolk verschijnt.

'Zie jij... dat ook?' stamelt Max door zijn tranen heen. Ik kan alleen maar knikken.

Heel even is het silhouet van een jonge man te zien, die zich omdraait en een paar seconden blijft staan met een serene glimlach op zijn gemaskerde gezicht. Dan wuift hij een laatste keer voor hij een stap naar voren zet, en lost de wolk op in het niets.

'Hij is weg,' zeg ik.

'Ik zag het.' Hij lacht door zijn tranen heen. 'Ik zág het. Na al die tijd. Ik zag hem.'

Epiloog

Twee maanden later

Het huis staat te koop. Nu Max de geest van zijn zoon met eigen ogen heeft zien vertrekken, wil hij het huis niet meer houden. ‘Het voelt niet meer hetzelfde zonder hem,’ zei hij door de telefoon, toen hij me liet weten dat hij zou verhuizen. Ik heb mijn tweeduizend euro gekregen en wel duizend excuses dat hij me vast wilde houden en me pijn heeft gedaan. Vreemd genoeg begreep ik hem wel. Ik zou hetzelfde hebben gereageerd. Voor het eerst in mijn leven bleek mijn handicap een zegen te zijn. Ik ben er zeker van dat wanneer ik niet slechthorend zou zijn, ik nooit contact zou hebben kunnen leggen met Chris. Dat ik zonder die overontwikkelde zintuigen die het gehoor probeerden te compenseren, hem nooit zou hebben gevoeld of gezien.

Ik heb met niemand gepraat over de afgelopen maand. Wat zou ik ook moeten vertellen? ‘Ik ben een tijdje verliefd geweest op een geest, maar hey, ik wist eigenlijk niet eens dat hij dood was.’ Niemand zou me geloven. Tegen Jessica vertelde ik gewoon dat Max en Chris verhuisd zijn en dat ik het huis gewoon nog een laatste grote beurt heb gegeven voor het in de verkoop ging en daarom zoveel geld heb gekregen. Ze zou denken dat ik gek was, als ik haar de waarheid zou vertellen. Af en toe twijfel ik zelf eraan of het wel allemaal echt was. Maar dan kijk ik naar de gedroogde roos in de hoek van de kamer en weet ik het zeker.

Chris zal ik nooit meer vergeten.

Nawoord:

'Phantom of the opera' is mijn eerste young adult verhaal, en komt uit de bundel 'Brave new love' van Dutch Venture Publishing. Heb je genoten van dit verhaal, koop dan het boek en geniet van nog veel meer diversiteit en romantische YA-verhalen van andere fantastische auteurs.

Voor meer info over mij, mijn boeken, of contact, zoek me op op facebook, instagram of bezoek mijn website:

<http://www.tamarahaagmans.nl>

Voor meer info over Dutch Venture Publishing en al hun boeken:

<https://dutchventurepublishing.com/>

Voor meer info over Brave new love:

<https://dutchventurepublishing.com/ons-fonds/young-adult/brave-new-love-diverse-auteurs/>

Met dank aan Jen Minkman voor de toestemming om het verhaal online te zetten.